

kommende skriver, om det ikke kunde lykkes at faa sat Maksimalpris paa Smør, og at han havde tænkt sig at samle Under skrifter paa en Adresse til Regering og Rigsdag med Anmodning om Nedsættelse af Smørprisen. Derefter skriver han — jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse oplæse et Par Linier: „Nu vil jeg haabe, at jeg ved min Henvendelse til Dem maa bekomme saa meget Smør til en rimelig eller overkommelig Pris, at jeg dog kan smøre nogle faa Stykker Brød dermed“. Og senere i Brevet hedder det: „Jeg har i Dag købt 1 Pund Smør paa Mejeriet til 2 Kr. 18 Øre, det første Pund Smør i de sidste 20 Aar. Da vi nu ikke kan faa hverken Margarine eller Fedt, vil De vist ikke undre Dem over, at Bekymringen for at faa noget at smøre paa Brødet i den kommende Vinter er særlig paa trængende for mange flere end mig“. Og en anden Mand, ogsaa en selvstændig Haandværker, skriver til mig: „Tjenestemandene giver vore Repræsentanter en Dyrtidshjælp paa 37 Mill. Kr. og os andre en Dyrtidslov med Almissepærg, der som oftest uddybes af et uforstaaende Sogneraad“. Og han føjer til, at hans Raad til hans Standsfæller er dette: „Lad os foranstalte Demonstrationstog hver i sin Kreds og se, om vi kan bringe de vise Raad til at forstaa, at det, vi forlanger, er ikke Fattighjælp eller Almisse, men Indførelse af virkelige Foranstaltninger mod den forfærdelige Dyrtid, Rabatmærker eller lignende efter § 2“. Det er Røster, som kommer til Orde fra store Kredse af vort Folk, langt op i Middelstandens Rækker. Vi kan her ikke hjælpe tilstrækkeligt med Dyrtidslovens § 1. Det vilde være urigtigt, ja skæbnesvangert at henvise saadanne Mennesker til direkte Pengehjælp. Og der er heller ikke Midler til at hjælpe dem med Pengehjælp eller Nedsættelse af Priserne for den ubemidlede Befolkning, med Begrænsningen til de 15 Kr. pr. Individ forslaar Midlerne ikke. § 2 maa bringes i Anvendelse, for at man skal kunne hjælpe de Mennesker, hvorom der her er Tale.

Jeg forstaaer ikke den Uvillie, der i de kommunale Raad er imod Anvendelsen af § 2. Man siger, at Befolkningen er imod at tage mod offentlig Understøttelse, naar de vedkommende ikke trænger til den, men hvis det skulde være at modtage offentlig Understøttelse at modtage Varer til nedsat Pris ved Stats- og kommunale Foranstaltninger, ja saa faar jo hele Menneskeheden her i Landet for Tiden offentlig Understøttelse. Det, her er Tale om, er jo ikke

Understøttelse, men Prisregulering. Der er ikke noget ydmygende i at modtage en Lempelse, som er ens for alle, men der vil derimod for de fleste være noget meget ydmygende i offentligt eller i hvert Fald paa en Maade offentligt at blive stillet under en vilkaarlig Grænse, der sættes imellem de bemidlede og de ubemidlede, bortset fra, at en saadan Grænse altid vil virke uheldigt. Fra den samme Side, hvor Modstanden mod Anvendelsen af § 2 findes, hører man ofte Klager over, at de Penge, der udbetales gennem Hjælpekassen, udbetales vilkaarligt eller anvendes paa en daarlig Maade. Uddeling af direkte Pengehjælp kan naturligvis være vilkaarlig, den er det maaske i enkelte Tilfælde. Det er muligt, at Folk modtager Pengehjælp, som ikke fortjente at faa Hjælp, medens andre, som virkelig fortjente at faa, ikke faar den. Man ved ikke, hvad Pengene bruges til — ja, jeg gør ikke disse Bemærkninger, fordi jeg vil kritisere, men jeg ved, at andre gør det. Ved Prisregulering derimod kommer Hjælpen, hvor den skal. I Købstæderne er Børnebespisning i Forbindelse med Prisregulering i Virkeligheden den bedste Form for Hjælp, og for Landkommunerne er Anvendelsen af § 2 i stor Udstrækning og naturligvis ogsaa Anvendelsen af § 1 den Form for Hjælp, som er mest rationel. En hel Række Familier, Husmandsfamilier, Haandværkere, handlende o. s. v., som ikke kan hjælpes gennem Hjælpekasserne, trykkes haardt under den herskende Dyrtid. De kan kun hjælpes gennem Prisregulering.

Jeg vil sige, at jeg forstaaer ikke Venstres Stilling i denne Sag, og jeg er noget i Tvivl om, at de selv forstaaer den Stilling, de til forskellige Tider har indtaget til dette Spørgsmaal. Det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) udtalte forleden i sin Tale, at de samvirkende Sogneraadforeninger, for hvilke han er Formand, vil ikke være Købstadforeningen følgagtig i dens Krav om at faa en Del af Købstædernes Byrder lagt over paa Staten, det vil de ikke være med til. Det var ogsaa den eller en ignende Betragtning, der gjorde sig gældende i Fjor. Fra Venstres Side modarbejdede man Kravet om Statstilskud til Foranstaltninger efter § 2, det var ud fra samme Betragtning. Men ude i Landet møder man ret ofte den modsatte Opfattelse. Jeg mødte i hvert Fald for ikke lang Tid siden et saadant Forholdovre i Nordfyn. Der afholdtes et saadant Møde, som er foreskrevet i Dyrtidsloven mellem Sogneraadet, Hjælpekassens Bestyrelse og den stedlige Prisreguleringskommission. Ved dette Møde, hvor jeg